

at faa Jord efter denne Lov, mener jeg, at det er frisindet at give dem Ret til at faa den efter den anden Lov.

Pinholt: Den Forhandling, der har været ført her i Gaar og i Dag om dette Lovforslag om Indførelse af den danske Jordlovgivning i de sønderjydske Landsdele, har for en væsentlig Del drejet sig om, hvorvidt man skulde give de unge sønderjydske Mænd Frihed til at vælge, hvilken Form de ønskede, naar de skulde oprette et mindre Landbrug. Det forekommer mig, at denne Frihed faar de efter de foreliggende Lovforslag, thi de faar Lov til at vælge, om de vil bruge Loven af 4. Oktober 1919 eller Loven af 22. Juni 1917. Det kan dog neppe være saaledes, at man i Sønderjylland ikke mener, der vil blive Anledning til at oprette flere mindre Landbrug efter disse Love end de ca. 600 Brug, der kan være Tale om at oprette paa Domænegårdenes Jorder dernede. Hvis der kan oprettes flere, kan de vedkommende faa Lejlighed til at bruge, hvilken Form de ønsker; og det kan vel heller ikke være Meningen, at man ikke ønsker at faa mindre Landbrugsejendomme andre Steder end der, hvor disse Domænegårde ligger. Det er vel Meningen, at man ønsker at sprede disse mindre Landejendomme ud over Landet, og saa kan Folk selv vælge, hvilken af de to Former for Besiddelse de ønsker, der er ikke lagt nogen Tvang paa dem i den Henseende. I Loven af 4. Oktober 1919 § 1 staar der, at „Jorder i offentlig Eje, der efter deres Beskaffenhed og Beliggenhed alene egner sig til at anvendes som Landbrugsjord, maa kun bortsælges paa de i denne Lov fastsatte Vilkaar“. Det forekommer mig, at hvis man nu her vil bryde det Princip, som er nedlagt i Loven af 4. Oktober, vil der komme en vis Vaklen ind i Udførelsen af de Lovbestemmelser, vi er blevet enige om. Thi vi er her paa Rigsdagen blevet enige om, at de to Besiddelsesformer for mindre Jordbrug skal have Lov at løbe jævnsides, og hvis man bryder det Princip, har man i Virkeligheden ikke den Frihed til at føre de to Love ud i Livet, som var Forudsætningen for dem. Jeg synes, det vilde være uheldigt, og det er ikke nødvendigt, for at Sønderjyderne kan opnaa det, de ønsker, nemlig at faa frit Valg.

Det er ogsaa blevet sagt, at den Jord, der er ved Domænegårdene dernede, er af en anden Karakter, om jeg saa maa sige, end Præstegaardsjorderne og Lensjorderne. Men den kan dog neppe være af anden Karakter end de danske Domænegårdens

Jord. Ogsaa her har vi dog en eller flere Domænegårde, og for saa vidt de skulde udstykkes, kunde der kun blive Tale om at udstykke dem efter Loven af 4. Oktober.

Nu forstaar jeg meget godt den Tankgang, som gør sig gældende, at frit Eje er at foretrække. Naar en Mand selv, uden fremmed Hjælp, skaffer sig en Ejendom, kan han skalte og valte med den, som han vil, naar han blot svarer enhver sit, svarer Prioritetsjerne det, han skal, og svarer sine Skatter. Det sætter vist de fleste Pris paa. Men alle de, der ikke kan det og maa gaa til Samfundet om Hjælp, maa finde sig i de Indskrænkninger, som Samfundet kræver af dem for at yde dem Hjælp, og disse Indskrænkninger gaar navnlig ud paa, at den enkelte ikke for sig alene skal kunne kapitalisere den Fordel, som Samfundet yder. Det er i Virkeligheden det, der er Hovedtanken i denne Lovgivning, og jeg vil bede netop det ærede Medlem Hr. Refshauge erindre, hvordan de tyske Landbrugere har været stillet. Da de østelbiske Junkere fik gennemført den stærkt agrariske Lovgivning i Tyskland, er det utvivlsomt, at den Fordel, der derved opstod, særlig kom de daværende Besiddere til gode, og der er ikke Tvivl om, at hele den Fordel er kapitaliseret og gaaet over til de daværende Besiddere. Det maa vist ogsaa erkendes, at de sønderjydske Landmænd derfor ikke sad en Smule bedre i det i 1914 end Landmændene her i Danmark. Det mener jeg er et talende Eksempel ogsaa for det ærede Medlem Hr. Refshauge. Med Hensyn til Friheden kan jeg ikke se, at der, selv naar man gaar i Detailler, er nogen synderlig Forskel paa de to Former. Efter Loven af 4. Oktober 1919 kan Statens Jordlovsudvalg kræve, at den vedkommende skal oprette de og de Ting, som de mener er forsømt. Amtskommissionen kræver ganske det samme af de andre Besiddere. Der er i begge Tilfælde tilsikret henholdsvis Jordlovsudvalget og Amtskommissionen Adgang til Ejendommen for at paase, at baade Bygninger og Løsøre, og hvad der nu er, er assureret. Den, som er i Besiddelse af en Ejendom, oprettet paa Grundlag af Loven af 22. Juni 1917, kan ikke sælge denne Ejendom, saa længe han har nogen som helst Del af Statslaanet, undtagen til en Mand, som er kvalificeret dertil i Henhold til denne Lovs §§ 2 og 3. Han er slet ikke frit stillet i sit Valg. Det samme er Tilfældet, for saa vidt han vil sælge sin Ejendom, inden der er gaaet 10 Aar. Da vil det være at bestemme af Landbrugsministeren, om han skal tilbagebetale en Del af det Tilskud,